

[Aksel Larsen.]

Svar? Men hvilken Besked er der saa givet? Saadan som Statsministeren har fundet det for godt at tilrettelægge sin Del af Diskussionen, har jeg Ret til at spørge om dette, fordi det er en Kendsgerning; det kan bevises, at da man udførte Regeringens Ordre om at være vagtsom, blev der sagt til Soldaterne: det er Russerne, vi skal passe paa! — og til Politiet blev der sagt: Det er Kommunisterne, vi skal passe paa! Var det saadanne Ordre, Regeringen havde givet? Og hvis det forholder sig saaledes, og Regeringen er vidende om, at dens Ordre i hvert Fald blev ført ud i Livet og praktiseret i den Aand: hvorledes kan Regeringen saamene, at det kan betrygge Udlandets Opfattelse af Danmarks Vilje til at holde sig uden for verdenspolitiske Konflikter, at man laver Paaskeberedskab paa den Maade?

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet kom imidlertid paa tværs af Statsministerens udvidede Forklaring. Han sagde: Der er jo gjort Rede for, at en omfattende Paaskeorlov vilde gøre Bevogtningen uforvarlig, og derfor anordnede man et overordentlig begrænset Vagthold; med andre Ord, der er slet ingenting sket! Nu har vi hørt af Statsministeren i hans andet Svar, at der dog var sket lidt, som var usædvanligt, saa jeg kan forestille mig, at Statsministeren, medens Partiordføreren talte, har mumlet ved sig selv: Gud bevare mig for mine Venner — eller for min nuværende Partiordfører, for det er ikke saa rart, at han siger noget andet end jeg.

Men jeg er nødt til at vende tilbage til dette, at der ikke er sket noget usædvanligt, der er blot ikke givet saa stor Orlov i Paasken. Der var ingen anden Grund, altsaa ingen anden Grund overhovedet, hverken i Udland eller Inland, end at man kunde ikke have for stor Orlov i Paasken. Det er jo ikke den første Paaske i Danmarks Historie, men jeg tror nok, det er den første Paaske, hvori vi har oplevet den Slags Foranstaltninger, saa det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen maa undskyldte mig, men jeg accepterer ikke den Forklaring, at selve den religiøse Højtid, Paasken, skulde være Aarsag til, at der blev udleveret skarpe Patroner til Mandskabet, til at der blev stillet spanske Ryttere op ved Høveltelejren, at der blev gravet Grøfter paa Lyneetten, og til, at Krigsflaaden stak til Søs med halv Bemanding. Jeg kan ikke tro, at det var af religiøse Grunde, det skete.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft føler jeg ikke megen Trang til at beskæftige mig med, men paa eet Punkt er jeg nødt til

det. Han spørger, hvorfor det kommunistiske Parti nu er saa interesseret i, at der ikke træffes Foranstaltninger mod Angreb udefra eller Kup indefra. Hvad er det for en Maade at formulere et Spørgsmaal paa! Har vi sagt, at vi ikke er interesserede heri? Det er vi tværtimod interesserede i, men vi er interesserede i, at saadanne Foranstaltninger træffes, naar der er Begrundelse for det, og vi synes, at Regeringen har Pligt til at redegøre for sine Bevæggrunde. Det er dem, vi har spurgt om. Vi har ikke stillet et Forslag til Beslutning, hvori vi siger: Forsvaret maa aldrig bruges. Det synes det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft ikke at være klar over.

Jeg hører til dem, der blev bondefanget i det høje Ting den 18. Januar 1940, da Socialdemokratiet, Det konservative Folkeparti, Venstre, de Radikale, og jeg tror ogsaa Retsforbundet og Bondepartiet — som man dengang befandt sig vel i Selskab med — mødte frem her med et Forslag til Beslutning om, at „i givet Fald skal Danmarks Neutralitet og Uafhængighed forsvares med alle til Raadighed staaende Midler“. Jeg indrømmer, at jeg dengang blev glad for Forslaget, og jeg stemte for det. Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft kan se, hvad jeg sagde derom, i Rigsdagstidende. Jeg indrømmer, at jeg var naiv nok til at tro, at der var Mening i Historien, at det var Meningen, at saa skulde man virkelig gøre det. Hvad gjorde man? Ingenting! Selv da man fik konkrete Efterretninger om, at nu kommer de — saa undlod man at foretage sig noget. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Hvad sagde I dengang?). Ja, vi var afskaaret fra at sige noget om de hemmelige Efterretninger, Regeringen laa med, for vi kendte dem ikke. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Hvad sagde „Arbejderbladet“?). Ingenting, for det havde ikke disse hemmelige Efterretninger, som Regeringen laa med. Men jeg sagde den 18. Januar: Jeg mener, at det skal være Alvor, og jeg vil stemme for den Beslutning, og saa gik jeg ud fra, at Regeringen vilde tage det til Følge. Det gjorde den ikke. Jeg synes ærlig talt, at de, der dengang lod Landet ligge værgeløst hen og lukkede Portene op for de tyske Invasionstropper, skulde være de sidste til at bruge Betegnelsen „5. Kolonne“ om andre Mennesker (*Afbrydelse af Alsing Andersen*). Jeg forstaaer godt, at det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen føler sig saa ubehagelig berørt.

Det, jeg i Dag har spurgt om, er imidlertid: Hvad var Regeringens Bevæggrunde i dette Tilfælde? — fordi alle de Kendsgerninger, der er til Raadighed for os, viser, at der ikke har været nogen Grund til disse